

PÄRLUGGLAN

av

Amanda Lundin

Del 4

Hövdingen var död. Eyr vacklade undan, andades häftigt, stirrade på sitt verk. En lång tystnad. Härdens lågor reflekterades i den röda sjön på golvet och fick det mörka blodstänket på Eyrns nakna, vita hud att glänsa.

Hilda ryste, det krampade i magen. Nyss hade Skallagrims tunga varit i hennes mun, varm och levande. Var skulden hennes? Förtjänade han att dö? Skammen brände henne inifrån.

Förrädare. Lögnare.

”Farväl, far. Brinn i Nifelheim”, sa Eyr och spottade på liket, loskan rann över Skallagrims stelnade ansikte. Hon vände sig till Hilda, uppror flammade i hennes ögon.

”Det är dags för din sista uppgift. Ge mig stridsmagin.”

”S-som ni behagar.”

Hon måste slutföra det hon påbörjat. Det var völvens lott att tjäna krigets makter. *Snart är jag fri.* Hilda gick fram till Eyr på darrande ben, sänkte handen i blodpölen på golvet. Skallagrims blod. Det var fortfarande varmt.

Med en kraftansträngning öppnade hon åter grinden till rungaldernas heliga krafter. Lät sången flöda från hennes mun. Skuggorna i rummet fladdrade, vilda och uppeggade. Svarta stjärnor kolliderade framför hennes ögon, smaken av sot på hennes tunga.

”...*Hilda ristar eder Algiz, Madr och Yr...*”

Med högra handens ringfinger målade hon ett blodigt tecken i Eyrns panna:
Skräckhjälm.

Hon fullbordade rungaldern. Hilda sjönk ihop, huvudet snurrade, golvet gungade som ett skepp till havs. Kroppen tycktes flyta bort ifrån henne, in i en dimma av utmattning. Kvalmet steg i halsen – och hon kräktes. Hennes magvätska plaskade mot golvet, blandade sig med Skallagrims blod. Den sura lukten stack i näsan.

”Lyckades du?” frågade Eyr likgiltigt.

Hilda andades djupt, drog handen över munnen. ”J-ja.”

”Hur fungerar det?”

”Skräckhjälmen... omger bäraren med en överbryggande kraft. Den skrämmer och... dämpar även bärarens fiender.”

”För Frejs kuk, det går an! Vi får göra upp senare, Hilda. Mina vapenbröder väntar. Strid ska väckas, vall ska blodas. Nästa gång vi ses, kommer jag att vara hövding!” Ett djuriskt leende drog förbi Eyrns ansikte, blod rann från Skräckhjälmen över hennes kinder, fastnade i hennes ögonfransar. Hon utstrålade en skrämmande kraft, likt snöstormen utanför. Vild och skoningslös.

Eyr skiftade hamn; förvandlades till den brunvita pärlugglan. Hilda mötte fågelns hypnotiserande ögon. Gula solcirkel med svarta, stora pupiller. Rysningar vandrade över Hildas hud. Eyr flaxade med vingarna och flög upp mot taket och ut genom vindögat; gluggen i taknocken ovanför härden.

Hilda väntade, ensam i tystnaden. Väntade på att Eyr skulle återvända med sin hird och brisera lugnet med stridslarm och dödsstrid. Slaget skulle troligtvis avgöras snabbt; hirdens lojalitet och förpliktelser för knutna till ledaren. Med Skallagrims död skulle hirden upplösas.

Hon tänkte på Ivar – saknaden svällde i bröstet. Smilgropar. Grova, sträva händer. Sädesgula lockar. Doften av hans hud; av skog, virke och svett. Hans heta, våta mun som sökte hennes. När allt var över skulle hon gifta sig med honom – hon svor vid alla heliga gudar.

*

Hilda trädde fram inför den nya hövdingen. Eyr satt tillbakalutad i högsätet med segerns leende på läpparna. Hon bar härklädnad; läderrustningen och svärdet var fläckat av fiendens blod. Skräckhjälmen torkad i hennes panna. I salen stod hennes krigarskara, på golvet låg huggna och lemlästade kroppar utspridda. Den kvalmiga stanken av lik.

En träpåle var uppsatt bredvid högsätet; på träpålen satt Skallagrims avhuggna huvud. Han stirrade tomt med förvridet ansikte och svart tunga. Det såg ut som en demon. Hon ville inte titta. Kunde inte sluta titta.

”Hilda”, sa Eyr mjukt. ”Jag är överraskad – dina prestationer var aktningsvärda.”

”Tack min hövding”, sa Hilda och böjde huvudet. ”Skulden är betald. Jag har gäldat mitt brott.”

Eyr gav ifrån sig ett föraktfullt ljud. ”Stackars enfaldiga Hilda. Trodde du verkligen att jag skulle släppa dig fri?”

Klor av is grep tag i henne. Hon måste ha hört fel. Det måste vara ett missförstånd.

”Men... Du lovade mig...”

”Jag glömmer aldrig en oförrätt. Det borde du ha lärt dig.”

Rädslan svällde i henne – ett levande, flämtande ting, klöste hennes insida och förmörkade tanke och sikt. Händerna skakade, läpparna darrande. ”Jag gjorde allt du b-bad mig om! Jag–”

”Du *förrådde* mig. Du sympatiserade med mina fiender och deltog i konspirationer för att störta mitt styre. Det är oförlåtligt.”

Hilda sjönk ner, knäna slog mot trägolvet. Chockade tårar vätte kinderna, rann nerför halsen. Hjärtat slog hårt, pumpade förtvivlat livet genom hennes kropp. Blodet brusade och stormade. *Nej nej nej. Jag ska gifta mig med Ingvar. Jag ska inte dö.* Hon sökte desperat efter medlidande, efter nåd, men fann inget i Eyrns kalla, hårda ögon.

Genom ett töcken hörde hon Eyr uttala en order. Fotsteg närmade sig. Ett metalliskt, svischande ljud; ett svärd som drogs ur sin skida. Hon kunde inte röra sig. Kunde inte skrika. Hon kände sig separerad från sin kropp, som om hon betraktade salen ovanifrån, från takbjälkarna, i formen av en pärluggla.

”Snälla...” kved Hilda.

”Blod skall gäldas med blod”, sa Eyr.

Och där – i reflektionen av polerat stål – såg hon sin död.